

Tidligere Vive-direktør er ny formand for Børnerådet
1. juli 2020

DEBAT: Debat: Sådan tjener private bosteder penge på samfundets svageste
30. juni 2020

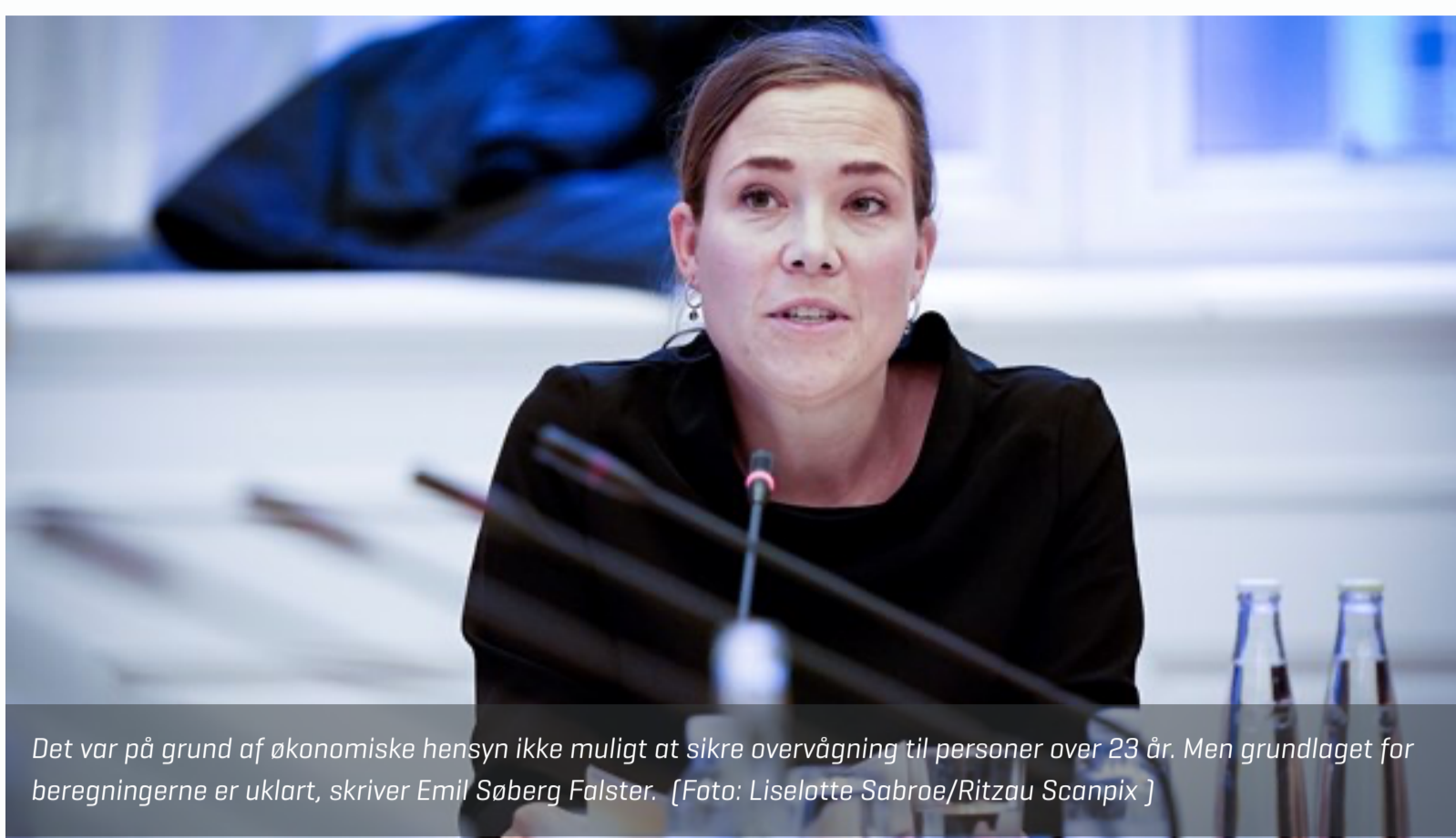
Lav ansætter ny direktør fra Ungdommens Røde Kors
29. juni 2020

Peter Kofods pressechef skifter til Social- og Indenrigsministeriet
29. juni 2020

Forsker: KL må vise regnestykket bag millionregning for handicapovervågning

DEBAT | 25. juni 2020 kl. 4:00 |

Det var på grund af økonomiske hensyn ikke muligt at sikre overvågning til personer over 23 år. Men grundlaget for beregningerne er uklart, skriver Emil Søbørg Falster. [Foto: Liselotte Sobroeg/Ritzou Scanpix]

DEBAT: Det er uklart, hvordan KL er kommet frem til, at overvågning af alle borgere med behov for det vil koste et trecifret millionbeløb, skriver ph.d.-studerende Emil Søbørg Falster.

Af Emil Søbørg Falster

Ph.d. stipendiat ved Forskningscentret Livet med Mobilitetshandicap, Roskilde Universitet

Astrid Krag var den 18. juni i samråd om overvågningsagen, der grundlæggende handler om, hvordan det i snart fem år har været umuligt at finde en løsning for de mennesker, der har behov for overvågning, for eksempel på grund af kvælningsfare.

Fra samrådet kan drages den overordnede konklusion, at det ikke er muligt at sikre overvågning til personer over 23 år, idet KL vurderer, at ordningen vil koste et trecifret millionbeløb. Forhandlingerne med KL var simpelthen gået i hårknode, og parterne kunne ikke opnå enighed om økonomien.

Hvad er grundlaget?

Da der imidlertid blev stillet spørgsmålet om, hvorvidt beregninger var offentliggjort eller tilgængelige, blev det ikke rigtig besvaret. Men hvorfor er det vigtigt, at offentligheden får kendskab til KL's beregninger?

CITAT

“Det er samlet set ikke tydeligt på baggrund af de eksisterende undersøgelser, hvorfor ordningen vil koste et trecifret millionbeløb

–
Emil Søbørg Falster

Det er der flere årsager til, hvoraf den mest afgørende er, at det ikke er tydeligt, hvordan ordningen vil nå den nævnte størrelsesorden – hvis der tages afsæt i de eksisterende kilder, der umiddelbart er tilgængelig for offentligheden.

Der forekommer en mærkværdig stor forskel på det beløb som forskellige aktører vurderer, at ordningen vil koste. Beregningerne tager ofte afsæt i en rapport, som Deloitte udførte for det tidligere Børne- og Socialministerium i 2017.

I undersøgelsen estimeres målgruppens størrelse og omkostningerne forbundet med ordningen, og det fremgår blandt andet, at det ifølge kommunerne kostede dem cirka 72 millioner kroner at bevillige hjælp til overvågning før 2014 (svarende til 720.000 pr. borger), inden landsretsdømmen fastslog, at der ikke var hjemmel i lovgivningen til at bevillige overvågning. Det er i sig selv et interessant tal, når KL efterfølgende finder, at ordningen vil koste markant mere.

Mange kommuner er i gang

I undersøgelsen regner Deloitte på to forskellige scenarier, hvoraf det kun er scenarie 1, der forekommer at være et realistisk afsæt til beregningen af, hvad ordningen vil koste.

Baggrunden for den antagelse er, at der næppe er mange borgere, der har behov for hjælp og støtte i mindre end 20 timer, men som alligevel har behov for overvågning – og som ikke kan få dækket behovet gennem teknologisk udstyr.

I scenarie 1 finder Deloitte, at der er tale om 145-155 borgere, der har behov for cirka 60 timers overvågning ugentlig. Det vil resultere i en meromkostning på 80-90 millioner kroner.

Når jeg alligevel ikke finder det nævnte beløb korrekt, skal det ses i forhold til en undersøgelse, der blev udgivet af Ankestyrelsen i februar 2019, hvor styrelsen gennemførte en spørgeskemaundersøgelse med 95 kommuner.

Den havde blandt andet til formål at undersøge kommunernes praksis i forhold til at dække overvågning, der ikke kan dækkes efter servicelovens § 95. På den baggrund konkluderes følgende:

- 24 kommuner (svarende til 25,2 procent) dækker behovet for overvågning ved at optage målgruppen på botilbud.
- 43 kommuner (svarende til 45,3 procent) har en anden praksis for at dække behovet for overvågning.
- 28 kommuner (svarende til 29,5 procent) dækker ikke behovet for overvågning.

Ovenstående betyder, at 67 kommuner (svarende til 70,5 procent af de 95 deltagende kommuner) allerede afholder udgifterne til overvågning efter serviceloven. Som konsekvens heraf, kan der ikke være tale om meromkostninger på 80-90 millioner kroner, idet 67 kommuner allerede dækker udgiften – ifølge dem selv.

En tilsyneladende overkompensation

Med finanslovsaftalen blev der bevilliget 30 millioner kroner i 2020 og 60 millioner kroner årligt i perioden 2021-2023. Derudover blev der nedsat en arbejdsgruppe, som skal afdække målgruppen og udgifterne forbundet med tilbud om overvågning. Aftalen gælder imidlertid kun unge i alderen 18-23 år.

Rapporten fra Deloitte anslog, at målgruppen var på 145-155 borgere. Hvis vi på den baggrund antager, at gruppen af unge i alderen 18-23 år udgør 33 procent (svarende til cirka 50 personer), er der tale om en relativt voldsom overkompensation af kommunerne på cirka 24 millioner kroner (hvis ordningen koster 720.000 kroner per borger).

Det er derfor uklart, hvilke informationer som aftalepartierne er blevet forelagt, og hvorfor de har accepteret den tilsyneladende overkompensation, idet flere støttepartier efter sigende gerne havde set, at personkredsen var blevet udvidet.

Behov for gennemsigtighed

Men hvad er så begrundelsen for det trecifrede millionbeløb?

Et argument kan være, at flere borgere vil vælge at flytte fra botilbuddet og hjem til deres familie, hvis det bliver muligt for at modtage overvågning i hjemmet. Ligeså vil der måske fremadrettet være færre borgere, der vælger at flytte på botilbud.

Det må imidlertid betragtes som en udvikling, der er i fin forlængelse af handicapkonventionen.

Desuden kan det næppe automatisk antages, at flere borgere vælger at flytte tilbage til deres tidligere hjem. Det er der flere årsager til, for eksempel fordi de trives, hvor de er, eller fordi det forhold at flytte kan påvirke deres trivsel negativt.

Derudover vil det med afsæt i undersøgelsen fra Ankestyrelsen umiddelbart kun dreje sig om de borgere, der allerede bor i én af de 24 kommuner, der dækker behovet for overvågning ved at optage målgruppen på botilbud. Derfor kan der næppe være tale om, at udgifterne vil stige i et voldsomt omfang, men på nuværende tidspunkt kan parterne altså ikke opnå enighed om at udvide personkredsen – hvilket forekommer mærkværdigt, hvis ovenstående tages i betragtning.

Det er samlet set ikke tydeligt på baggrund af de eksisterende undersøgelser, hvorfor ordningen vil koste et trecifret millionbeløb, men det er stadig helt afgørende for de berørte familier, at der efter fem år bliver fundet en løsning.

Det vil i sagens natur kræve, at der skabes gennemsigtighed i de beregninger, der ligger til grund for uenigheden – en gennemsigtighed, der må komme fra parterne selv, for eksempel på foranledning af medlemmerne fra Folketingets Social- og Indenrigsudvalg.

FAKTA

Dette indlæg er alene udtryk for skribentens egen holdning.

Alle indlæg hos Altinget skal overholde de presseetiske regler.

Debatindlæg kan sendes til debat@altinget.dk.

KARRIERE

[Se alle »](#)

Analysekonsulent til Dansk Sygeplejeråd - vikariat TOP

Frist: 07/08-2020 09:00

ØKONOMI- OG ADMINISTRATIONSCHIEF TIL LÆR FOR LIVET TOP

Frist: 03/07-2020

Kontorchef til Center for Grundskoler TOP

Frist: 09/08-2020

INDRYK JOBANNONCE

MEST LÆSTE ARTIKLER

1. KL: Vi er nødt til at drøfte rækkevidden af Ankestyrelsens principmeddelelser

2. Ligeværd: Ankestyrelsens principmeddelelser skal ikke være til diskussion

3. Debat: Sådan tjener private bosteder penge på samfundets svageste

4. Aktører: Udligningsreformen kan blive en katastrofe for velfærden

ALTINGET MAGASIN

VI SKRIVER OM POLITIK FOR DEM, DER TAGER DET ALVORLIGT

BESTIL DIT ABONNEMENT HER

Prøv A: social gratis i 14 dage

- Artikler
- Debat
- Politisk kalender
- Spørgsmål og svar

DAGENS PORTAL